

De terugkeer van Koning Christus, 1 Thessalonicenzen 4:13-5:11

Rev Dr Jos Strengtholt

St Michael's Church, Heliopolis, 18 November 2011

We krijgen allemaal te maken met de dood van mensen die ons dierbaar zijn: familieleden, vrienden, mensen van wie we echt houden. De dood gaat onverbiddelijk door; hij stopt nooit. Ook voor ons komt dat moment. En dan komt die vraag vanzelf: wat gebeurt er met de mensen die gestorven zijn?

In Thessalonica waren enkele gelovigen overleden in de korte tijd sinds Paulus er voor het eerst was geweest, en de gemeente was diep in rouw. Ze vroegen zich af: 'Zijn zij nu verloren? Ze zijn gestorven vóór de terugkeer van Jezus Christus – hebben ze de redding die Jezus brengt dus gemist?'

Paulus biedt troost. Hij zegt: nee, zij zijn niet verloren. Wie gestorven is, zal uit de dood worden opgewekt. En samen met degenen die leven wanneer Christus terugkomt, zullen zij voor altijd bij de Heere zijn. Om die troost draait het in dit bijbelgedeelte.

Troost over wie overleden zijn

Paulus gebruikt, wanneer hij spreekt over gestorven gelovigen, steeds het beeld van de slaap. Hij zegt: *ze slapen*. Dat is een mooi en passend beeld. Slaap betekent niet alleen rust na het werk, maar er is ook weer een wakker worden. Een heerlijk ontwaken dat gelovigen mogen verwachten aan de andere kant van de dood.

Voor wie in het geloof in Christus gestorven is, is de dood niet het einde. Dat is een belofte voor iedereen die aan Jezus verbonden is: zoals Hij is opgestaan, zo zullen ook wij opstaan.

Dat is een grote troost als we geliefden verliezen, maar ook een grote belofte voor onszelf: wanneer wij sterven, is er hoop. Luister maar naar wat Paulus aan Timotheüs schrijft:

Als wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven. Als wij volharden, zullen wij ook met Hem regeren. Als wij Hem verloochenen, zal Hij ons ook verloochenen.

Hoor je de waarschuwing trouwens? De belofte geldt voor wie in het geloof in Christus blijft. Over die noodzaak van volharding had Paulus al geschreven, dus daar gaan we nu niet op in; we kijken naar de belofte voor de gelovigen.

De dood is niet het einde. Het lichaam wordt in de aarde gelegd, maar dat is als een zaadje dat wordt geplant. Het opstandingslichaam is als de plant die uit dat zaad groeit.

Dat gestorven gelovigen 'slapend' worden genoemd, betekent niet dat ze zich van niets bewust zijn. Dat beeld van slaap gaat over het lichaam, niet over de ziel. In 2 Korintiërs 5:8 zegt Paulus dat wie gestorven is "afwezig is van het lichaam, maar aanwezig bij de Heere." Het lichaam rust; de ziel is bij God.

En toch – ondanks deze troost – missen we de mensen van wie we houden enorm als ze sterven.

Rouwen is niet verkeerd; het is heel normaal. Paulus zegt alleen dat we niet moeten rouwen zoals mensen die geen hoop hebben. Verdriet voelen is begrijpelijk. We missen hen. Dat verdriet laat zien dat er liefde was. Maar overdreven wanhoop is niet nodig.

Johannes Chrysostomus, aartsbisshop in de vierde eeuw, schreef hierover:

Wie zich totaal laat verpletteren door de dood van vrienden, leeft alsof hij geen christelijke hoop heeft. Iemand die niet gelooft in de opstanding en de dood ziet als totale vernietiging, heeft alle reden om te huilen en te klagen. Maar jullie zijn christenen. Jullie geloven in de opstanding. Jullie leven en sterven in hoop. Waarom dan wanhopig rouwen?

Veel filosofen in de tijd van de vroege kerk dachten dat het lichaam geen toekomst had; het was slechts een gevangenis voor de ziel, en daar wilden ze van bevrijd worden. Ze zagen het lichaam als iets kwalijks.

Maar wij weten beter. Als wij in de Heere sterven, hebben wij een geweldige toekomst: onze ziel gaat naar God, en wanneer Christus terugkomt, wordt zij herenigd met een nieuw, verheerlijkt lichaam.

Zijn glorieuze terugkeer

Paulus benadrukt dat onze geliefden die al gestorven zijn, geen enkele achterstand op ons hebben wanneer de Heere terugkomt. Daarom beschrijft Paulus wat er dan zal gebeuren.

Eerst zullen de doden opstaan. Daarna zullen de levenden worden veranderd. En samen, als één Kerk, als één lichaam, zullen wij de Heere ontmoeten wanneer Hij terugkomt.

Sommigen geloven dat Jezus eerst in het geheim zou terugkomen en pas later zichtbaar in glorie. Er zijn zelfs films en boeken over gemaakt. Miljoenen zijn dit gaan geloven, maar echt, ik zie er in de bijbel geen aanleiding voor. Het gedeelte dat we lezen wordt vaak als centrale bewijstekst gebruikt voor zo's geheime terugkomst om de gelovigen naar de hemel te trekken. Ik lees hier juist the omgekeerde.

Ten eerste, wat Paulus hier beschrijft, is allesbehalve geheim of onzichtbaar. Lees maar in 1 Thessalonicenzen 4:16: "Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem van een aartsengel en met een bazuin van God neerdalen uit de hemel."

Dat is geen stille gebeurtenis. Dat is luid, hoorbaar en openbaar. Het Griekse woord dat wordt gebruikt voor het 'geroep,' werd gebruikt voor bevelen op het slagveld. Dit is Gods strijdkreet – Hij komt om Zijn volk te redden.

Er klinkt de stem van een aartsengel – niet iets geheimzinnigs of verborgen. En dan is er de bazuin van God, de sjofar. Heb je ooit gehoord van een geheime bazuin? Die bazuin klonk toen God neerdaalde bij Sinaï om zijn verbond te sluiten. Luid en krachtig.

Al deze tekenen horen bij Gods grote verschijningen. Ze zullen ook klinken wanneer onze Koning terugkomt, om zijn majesteit en redding te openbaren.

De terugkeer van onze Heere is publiek, zichtbaar, machtig. Zoals Hij met wolken ten hemel ging, zo komt Hij ook terug. Dit is de vervulling van alle beloften van God in het Oude en het Nieuwe Testament – wanneer Jezus onze redding voltooit en komt om de wereld te richten en te vernieuwen.

Paulus zegt dat wij Hem tegemoet zullen gaan in de lucht. Dat klinkt vreemd, maar Chrysostomus legt het prachtig uit: zoals mensen een koning tegemoet gaan om hem eer te bewijzen als hij naar hun stad komt, zo gaan wij Christus tegemoet. Niet om de wereld te verlaten, maar om Hem in de wereld te verwelkomen als onze Koning.

Het belangrijkste is niet *waar* we Hem ontmoeten, maar dat we voor altijd bij Hem zullen zijn. Samen met alle gelovigen van alle tijden: Abraham, Mozes, Maria, Paulus, onze geliefden: we worden herenigd mensen alle gelovigen en verenigd in het Koninkrijk van onze Heere.

3. Onze voorbereiding

Wat zal onze heerlijkheid groot zijn op die dag! Josemaría Escrivá van Opus Dei schreef:

Denk hier eens over na: de hemel wacht op ons. Wat zal het zijn wanneer alle schoonheid, grootsheid, geluk en liefde van God worden uitgestort in het kwetsbare aardewerken vat dat een mens is, om hem voor eeuwig te vervullen met steeds nieuwe vreugde?

Maar de Bijbel waarschuwt ons ook. We moeten waakzaam zijn. Niemand weet wanneer zijn leven eindigt of wanneer Christus terugkomt. Zijn komst zal velen verrassen. Daarom is het onverstandig om bekering uit te stellen.

Wanneer Hij verschijnt, is er geen tijd meer om te veranderen. Hij komt niet om te bekeren, maar om te oordelen. Daarom is *nu* de tijd om ons leven op orde te brengen.

God wil niet dat wij onder zijn toorn vallen, zegt Paulus, maar dat wij redding ontvangen door Jezus Christus. Wie bij diens licht hoort, leeft nu al volgens het leven van het komende Koninkrijk.

Hoe ziet dat leven van het Koninkrijk eruit? Jezus zegt het Zelf, bijvoorbeeld in Matteüs 25: zijn volgelingen voeden de hongerigen, ontvangen vreemdelingen, kleden de armen, bezoeken gevangenen.

Paulus gebruikt het beeld van een geestelijke wapenrusting: geloof en liefde als een borstplaat, hoop als een helm. Dit is geen tijd om te slapen. Het is tijd om te strijden – de goede strijd van geloof en liefde.

We zullen moeilijkheden kennen, misschien zelfs lijden. Maar op een dag, midden in de strijd die we voeren, zullen we die stem horen: het bevel, de bazuin, de stem van God. En dan weten we: de overwinning is gekomen. Dan zien we onze overleden geliefden terug, en zo zullen we samen met de Heere zijn.

De Heere Zelf zal de strijd beëindigen en alles nieuw maken. En Hij zal zeggen: “Kom, gezegenden van mijn Vader, ontvang het Koninkrijk dat voor jullie bereid is sinds de grondlegging van de wereld.”

Conclusie

Wat een dag zal dat zijn. Laat ons daarom niet teveel wanhopen wanneer de dood ons dierbaren afneemt. We zullen elkaar weer zien. En we zullen voor altijd bij de Heere zijn.

Laten we daarom nu al voor Hem leven. Stel niet uit wat je weet dat je moet doen als dienaar van de Heere.

En met Paulus sluiten we af: “Bemoedig elkaar en bouw elkaar op.”

De dag van zijn terugkeer komt. Laten we klaar zijn om Christus, onze Koning, te ontvangen.

+In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

